

ÓTCIΝ Η ΒÍCI ΦΟΡÁEI ΤÍΒΕΝΩ

Í ÓTCIΝ O KÓSMIΟS TΙJN EΓΙΩΣΤΗΡΙJN MHN ΘIMRASIKÍZEI TOV
KÓSMIΟ TΙJN CIΦEΝTIKIJN

Εδώ και πολύ καιρό η εξουσία της γνώστης μεταμορφώθηκε σε γνώση της εξουσίας. Η σύγχρονη επιστήμη, πειραματική κληρονόμος της θρησκείας του Μεσαίωνα, εκπληρώνει –σε σχέση με την ταξική κοινωνία– τις ίδιες λειτουργίες: με την αιώνια ειδικευμένη εξυπνάδα της αντισταθμίζει την καθημερινή βλακεία των ανθρώπων. Τραγουδάει με αριθμούς το μεγαλείο του ανθρώπινου είδους, ενώ δεν είναι τύποτε άλλο παρά το οργανωμένο άθροισμα των περιορισμών του και της αλλοτρίωσής του.

>>> Internationale Situationiste – Η Κατάκτηση του Χώρου σε Χρόνο Εξουσίας >>>

Πριν μερικές μέρες, αναφερόμενοι στα εξεγερτικά γεγονότα του Δεκέμβρη λέγαμε πως κάθε μύθος για την «εθνική ενότητα» κατέρρευσε σε μια στιγμή σαν χάρτινος πύργος... όλοι έπρεπε να διαλέξουν και αρκετοί διάλεξαν. Ανάμεσα σε αυτούς που διάλεξαν δεν θα μπορούσε παρά να εντάσσεται και η «αγία» ακαδημαϊκή κοινότητα. Με ένα αίσθημα υποχρέωσης (γιατί άραγε;) επιστήμονες, διανοούμενοι, πανεπιστημιακοί κλπ πήραν σβάρνα ραδιοφωνικούς σταθμούς, εφημερίδες και τηλεπαράθυρα και έτρεξαν να τοποθετηθούν και να αναλύσουν «τι συνέβη». Και είναι γεγονός ότι η δυσοσμία από τον εμετό που ξέρασαν είναι τόσο που ακόμα δεν μπορούμε να πάρουμε βαθιά ανάσα. Όλοι αυτοί (από τον πιο αριστερό μέχρι τον πιο δεξιό) που μας έπροξαν πριν μερικούς μήνες επειδή έζησαν το «Γαλλικό Μάπο» εξέφρασαν την πιο μεγάλη λύσσα μπροστά στη θέαση της κοινωνικής εκτροπής. Μια στάση που εκφράστηκε από το στυγνό «δεν έχουν καμία σχέση με τους θεσμούς – τσακίστε τους!!!» μέχρι τη «διαλλακτικότητα» του «αφουγκραζόμαστε την οργή της νεολαίας, καταδικάζουμε τη βία από όπου κι αν προέρχεται και επιστροφή γρήγορα στους θεσμούς». Ένα δίπολο της εξουσιαστικής βίας που φωνάζει: **ΟΜΑΛΟΤΗΤΑ ΤΩΡΑ**. Στο ίδιο πλαίσιο κινήθηκε η επιστολή-άρθρο σε αστική φυλλάδα των καθηγυπτών παντείου Βασιλικής Γεωργιάδου, Περσεφόνης Ζέρη, Θωμά Κονιαβίτη, Ηλία Κατσούλη, Θάνο Λίποβατς, Παντελή Μπασάκου, που με την προκλητική της βλακεία έσπευσε να συκοφαντήσει, να μπιδενίσει, να υπερασπιστεί την «ειρήνη» της δημοκρατίας. Μιας «ειρήνης» που είναι βίαιη και καθημερινή.

Για τους ακαδημαϊκούς, τα ΜΜΕ και τους ανθρώπους της εξουσίας, βία είναι μόνο ό,τι διαταράσσει την έννομη τάξη, αλλά στην πραματικότητα η ίδια η ομαλότητα που υπερασπίζονται είναι επενδυμένη με διάχυτη καθημερινή βία. Ο αυταρχισμός, η διαρκής αξιολόγηση, η εξαναγκαστική συμμόρφωση, ο ακρωτηριασμός της επιθυμίας στα εκπαιδευτικά κελιά είναι **βία**. Η συνεχής ανασφάλεια και ο φόβος της ανεργίας, της προσωρινότητας, η εργοδοτική αυθαιρεσία, τα χρυσοπλορωμένα δάνεια είναι **βία**. Το να δουλεύεις μια ζωή χωρίς να ξέρεις αν θα πάρεις σύνταξη ενώ έχεις ήδη γεράσει, οι πολυβιταμίνες για να ανταπεξέλθεις στα εξαντλητικά ωράρια και τα αντικαταθλιπτικά για την αποξένωση είναι κι αυτά **βία**. Το να είσαι ταυτόχρονα γυναίκα, μάνα, μισθωτή, νοικοκυρά ή και μετανάστρια είναι επίσης **βία**. Οι κάμερες πάνω από τα κεφάλια μας, η αστυνομοκρατία στους δρόμους, το αποστειρωμένο περιβάλλον της μπτρόπολης είναι **βία**. Τα εργατικά «ατυχήματα» και οι νεκροί εργάτες για να περιορίζουν τα έξοδα τους τα αφεντικά φυσικά και είναι **βία**. Οι μετανάστες που αναζητούν μια καλύτερη τύχη και σκοτώνονται από τα πυρά των συνοριοφυλάκων ή πνίγονται με τα σαπιοκάραβα των δουλεμπόρων, που φυλακίζονται στα στρατόπεδα συγκέντρωσης της Ευρώπης-φρούριο, που βασανίζονται στα τμήματα και ζούνε με το φόβο της απέλασης, οι μετανάστριες που εκπορνεύονται για να ικανοποιήσουν τα βίτσια των ντόπιων αρσενικών υφίστανται μια κτηνώδη **βία**. Τα τρία νεκρά παιδιά από αστία κάθε ένα λεπτό(!) στις χώρες του «τρίτου κόσμου» και τα χιλιάδες θύματα αμάχων στους εθνικούς-θρησκευτικούς πολέμους που σφαγιάζονται από τους (δημο)κρατικούς στρατούς είναι κάτι παραπάνω από **βία**...και είναι κι άλλα... πολλά...

>>> όλα αυτά είναι βία >>> όλα αυτά είναι ομαλότητα >>> όλα αυτά είναι δημοκρατία >>>

Απέναντι σ' αυτήν την καθημερινή συσσωρευμένη βία, ο Δεκέμβρης απάντησε με οργή,
με αδιαλλαξία, με αποφασιστικότητα, με βία, με **Εξέγερση!**

Είναι η ολότητα των καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων που θεμελιώνεται πάνω στη βία και την εκμετάλλευση και το πανεπιστήμιο, κι ο χώρος των επιστημών γενικότερα, έχει αποτελέσει θεμέλιο λίθο στην αναπαραγωγή της καπιταλιστικής συνθήκης. Αφενός καταρτίζει το ανθρώπινο δυναμικό που θα στελεχώσει κάθε πτυχή της παραγωγής, διαιωνίζοντας την εργασιακή εκμετάλλευση, κι αφετέρου, ανταποκρινόμενο στις ζωτικές ανάγκες του καπιταλισμού, έχει μεγάλο ρόλο στο σχεδιασμό του «επόμενου βήματος». Η εδραίωση του κράτους ασφάλειας και τα ιδεολογήματα που τη συνοδεύουν έχουν την σφραγίδα των ερευνών από καθηγητές και ινστιτούτα.

Τι να πρωτοθυμηθούμε; Τις προτάσεις - έρευνες καθηγητών (π.χ. Φαρσεδάκης) για την «αναδιάρθρωση των υπηρεσιών της ελληνικής αστυνομίας» και την επαναφορά των πεζών περιπολιών στους δρόμους των μητροπόλεων; Τις ψυχοκοινωνικές έρευνες για την επαγγελματική ιδιότητα των αξιωματικών Ε.Δ. με τη χρηματοδότηση του ΥΠΕΘΑ (Παπαστάμου); Τον κοινωνιολόγο Πιπερόπουλο (Θεσσαλονίκη) που ζήτησε να παίρνονται κλινικές συνεντεύξεις σε συλληφθέντες από συγκρούσεις για να αποκτηθεί ένας «επιστημονικός πλούτος» δεδομένων ώστε να προλαμβάνονται στο μέλλον τα «επεισόδια»; Το ρόλο και τους σκοπούς της προστασίας όπως το εγκληματολογικό; Τους παντειακούς (και όχι μόνο) καθηγητές που έχουν διδάξει και διδάσκουν σε αστυνομικές και στρατιωτικές σχολές; Ή μάπως τους ίδιους τους μπάτσους και τους καραβανάδες που φοιτούν στο Πάντειο (και αλλού) για να τελειοποιηθούν επαγγελματικά και να εφαρμόσουν με τους γνωστούς τρόπους όλα όσα έμαθαν στη σχολή (όλοι αυτοί οι «συνάδελφοι» που κατά διαστήματα μας προσάγουν, μας εξακριβώνουν, μας συλλαμβάνουν και μας φυλακίζουν);

Όλοι αυτοί, λοιπόν, που έτρεξαν να διατυπώσουν άποψη για τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου μήνασαν από θέση ενοχής, από τη θέση των δολοφόνων καθώς είναι οι ίδιοι που έστησαν επάξια την ιδεολογική και πρακτική εφαρμογή του τριπύχου ποσεία - τάξην - ασφάλεια και του δόγματος της μηδενικής ανοχής στο πλαίσιο των οπίσιων εντάσσεται η δολοφονία. Και όλα όσα είπαν ανταποκρίνονται επάξια στο ρόλο τους που είναι **η διαμεσολάβηση** και **η καταστολή** με γνώμονα, πάντα, την επίτευξη κοινωνικής συναίνεσης, τη διασφάλιση της ομαλότητας και το θεσμικό ξεπέρασμα της (όποιας) κρίσης.

Ο δρόμος της επιστροφής στην ομαλή λειτουργία του κοινωνικοπολιτικού συστήματος είναι δύσκολος και πρέπει να περάσει από την πολυεπίπεδη καταστολή των εξεγερμένων και την αφομοίωση της εξέγερσης. Οι κάθε είδους ειδικοί και αναλυτές τους οπίσιους επιστρατεύει η εξουσία σε περιόδους κρίσης σαν κι αυτή, αποτελούν σημαντικό εργαλείο αφομοίωσης, καθώς οριοθετούν τα συμβάντα και τις καταστάσεις σύμφωνα με τα δικά τους κριτήρια, μετατρέποντας τα εξεγερτικά υποκείμενα σε παρεκκλίνοντα στοιχεία και την εξέγερση σε ασθένεια, οφειλόμενη σε κάποιες παθολογίες του συστήματος. Οι ίδιοι φύσει και θέσει έχουν επιλέξει στρατόπεδο. Αφενός πρόκειται για προοδευτικούς που δράττουν την ευκαιρία να προβάλλουν διάφορα πολιτικά αιτήματα «ριζοσπαστικού» χαρακτήρα, δηλαδή τη μετατόπιση των αγώνων από τη συγκρουσιακή στη θεσμική λογική και την επίτευξη της κοινωνικής ειρήνης και αφετέρου για συντηρητικούς που επιζητούν την άμεση παρέμβαση των θεσμών για τον τερματισμό της έντασης και την επιστροφή στην κανονικότητα.

Αλλά όσο κι αν μάχονται με νύχια και με δόντια να διαφυλάζουν την κυρίαρχη τάξην πραγμάτων και μαζί τα στενά ιδιωτικά τους συμφέροντα είναι οι τρομερές ανισότητες, η αδικία και η αλλοτρίωση που παράγει αυτό το εξουσιαστικό σύστημα που γεννούν την αντίσταση απέναντι στα σχέδια της κυριαρχίας και τις κοινωνικές εξεγέρσεις που μαίνονται στα διάφορα μέτωπα του κοινωνικού-ταξικού πολέμου.

>>>>>>>>> **το δίκιο το έχοιν οι εξέγερτες,
όχι οι ρωικριάνοι και οι γροτκιντιρένοι**

>>>>>>>>> **άρεστο αιγελειθέριαν τιν τιμητηριθέντιν
τινες εξέγερσιν τοιν μεκέριβριν**

**αντιεξουσιαστικό
στέκι παντείο**

στο ισόγειο του γυάλινου κτιρίου //